

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 4

Ročník XI

9. března 2014

1. neděle postní - A / přímlyvy

Povzbuzování příkladem našeho postičho se Pána a vedení jeho Duchem prosme nebeského Otce: [1]

1. Za Matku Církev, aby upřímným obrácením a pokáním všech svých dětí dosáhla očistění a obnovy. ^[2]
2. Za čekatele křtu, aby se horlivě připravovali na slavnost svého znovuzrození a o Velikonocích se stali našimi sestrami a bratry. ^[3]
3. Za muže, ženy a děti, k nimž nedolehl hlas evangelia, aby podle svých schopností hledali tvou vůli a dosáhli věčné spásy. ^[4]
4. Za vládcy národů, aby nepodlehli vidině neomezené moci a nechtěli spasit svět lidskými silami. ^[5]
5. Za milost obrácení pro všechny, kdo jsou ve stavu duchovní smrti. ^[6]
6. Za lidi, jež bída nutí k neustálému odříkání, aby našli bohatství tvé lásky a otevřená srdce bližních.
7. Za nás *zde přítomné*, abychom se postili tak, jak se ti to líbí: mírností, nezištnou láskou a vzájemným odpuštěním. ^[7]
8. Za naše zemřelé, abys je osvobodil od hříchu a brzy přijal do své slávy. ^[8]

Bože, náš Otče, odevzdáváme se ti s pokorou a důvěrou ve tvůj příslib, že vyslyšíš ty, kdo tě budou vzývat. ^[9] Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Jan Krbec, <http://www.pastorace.cz>

[[1]] Srov. Mt 4,1-2.; [2] Srov. II. Vatikánský koncil: Lumen gentium (LG), věroučná konstituce o církvi, čl. 8. Viz tamtéž: Sacrosanctum Concilium, konstituce o posvátné liturgii, čl. 109-110.; [3] Viz Uvedení dospělých do křesťanského života – Obřad zařazení mezi čekatele křtu.; [4] Srov. Gn 2,7-9; 3,1-7. Viz Katechismus katolické církve, čl. 1260.; [5] Srov. Mt 4,3-9.; [6] Srov. Gn 3,1-7; Řím 5,12-19; 6,23.; [7] Srov. Iz 58,1-8.; [8] Srov. Ž 51,3-4.5-6a.12-14.17; 2 Mak 12,45. Viz LG, 49.; [9] Srov. Ž 91,15-16 (vstupní antifona této neděle).

Obrácení začíná ve svědomí

Homilie papeže Františka při popeleční liturgii, bazilika sv. Sabiny, 5. 3. 2014

„Roztrhněte svá srdce a ne pouze šaty“ (Jl 2,13).

Těmito pronikavými slovy proroka Joela nás dnešní liturgie uvádí do postní doby a ukazuje, že obrácení srdce je pro tento čas milostí charakteristické. Prorocký apel je výzvou pro nás všechny, nikoho nevylučuje a připomíná nám, že obrácení se neomezuje na vnější či mlhavá předsevzetí, nýbrž zapojuje a přetváří celé bytí člověka, začínaje v jeho středu, ve svědomí. Jsme zváni vykročit na cestu, na níž se snažíme vyhnout fádnoty, otevřít oči a uši, ale zejména srdce, a překročit svou vlastní „ohrádku“.

Otevřít se Bohu a bratřím. Víme, že tento stále „umělejší“ svět působí, že žijeme v kultuře „dělení“ a „užitku“, kde ze svého horizontu nepozorovaně vytlačujeme Boha. Avšak i samotný horizont odmítáme. Postní doba nás volá, aby nás „vyburcovala“ a připomněla nám, že jsme tvorové a že zkrátka nejsme Bůh. Když v každodenním nepatrném prostředí sleduji některé mocenské boje o prostory, říkám si: Tito lidé si hrají na Boha Stvořitele! Ještě si nevšimli, že nejsou Bůh.

Hrozí nám, že se uzavřeme také vůči druhým a zapomeneme na ně. Jedině dotýkají-li se nás těžkosti a utrpení našich bratří, teprve tehdy se můžeme vydat na cestu obrácení vstříc Velikonocím. Tato cesta obsahuje kříž a odříkání. Dnešní evangelium ukazuje prvky této duchovní cesty: modlitbu, půst a almužnu (srov. *Mt 6,1-6.16-18*). Všechny tři v sobě zahrnují nutnost nenechat se ovládnout zdáním. Rozhodující není zdání, hodnota života nezávisí na mínění druhých nebo na úspěchu, nýbrž na tom, co máme ve svém nitru.

Prvním elementem je modlitba. Modlitba je silou křesťana a každého věřícího člověka. Ve slabosti a křehkosti svého života se můžeme obrátit k Bohu s dětskou důvěrou a vejít do společenství s Ním. Vzhledem k tolika zraněním, která nás poškozují a mohla by zatvrzovat naše srdce, jsme voláni pohroužit se do modlitby jako do moře bezmezné lásky Boží, abychom zakusili Jeho něhu. Postní doba je časem modlitby, intenzivnější, ustavičnější a delší modlitby, schopnější brát na sebe potřeby druhých, a přimlivné modlitby u Boha za četné situace chudoby a utrpení.

Druhým určujícím prvkem postní doby je půst. Musíme se mít na pozorou před praktikováním formálního půstu nebo takového, který nás ve skutečnosti „sytí“, protože nám dává pocit spokojenosti. Půst má smysl, pokud se opravdu dotýká našeho bezpečí, pokud z něho mají prospěch druzí a pokud nám pomáhá pěstovat styl milosrdného Samaritána, který se sklání k bratřovi, jenž se ocitl v nouzi a pečuje o něho. Půst je rozhodnutí pro střídmy život, který neplývá a neodhazuje. Půst nám pomáhá trénovat srdce v tom, co je podstatné, ve sdílení. Je to znak uvědomění a odpovědnosti vzhledem k nespravedlnostem a útlaku zvláště chudých a maličkých. Je to znamení důvěry, kterou skládáme v Boha a v Jeho prozřetelnost.

Třetím prvkem je almužna. Ta vyjevuje nezištnost, protože almužna se dává někomu, od něhož se nečeká nic na oplátku. Nezištnost by měla být jednou z charakteristik křesťana, který si uvědomuje, že všechno obdržel od Boha zadarmo, tedy bez svojí zásluhy, a učí se obdarovávat druhé nezištně. Dnes nebývá nezištnost součástí každodenního života, kde se všechno prodává a kupuje. Všechno je spočítáno a vyměřeno. Almuzna nám pomáhá žít nezištnost darování, která je svobodou od posedlosti vlastněním, od strachu před ztrátou majetku a od smutku toho, kdo nechce svůj blahobyt sdílet s druhými.

Pobídkami k obrácení nás postní doba probouzí, vyburcovává ze strnulosti a z rizika pokračovat dál v netečnosti. Pobídka, kterou se k nám obrací Pán skrze proroka Joela, je mocná a jasná: „Obráťte se ke mně celým svým srdcem“ (*Jl 2,12*). Proč se vracet k Bohu? Protože něco v nás není dobře, není dobře ve společnosti a v církvi a potřebujeme změnu, obrát a konverzi. Tomu se říká potřeba obrácení. Postní doba nás opět prorocky vyzývá, abychom si připomněli, že je možné uskutečnit něco nového v nás samých i kolem nás, jednoduše proto, že Bůh je věrný, protože nemůže zapřít sám sebe, je stále bohatý dobrotou a milosrdenstvím, je vždy připraven odpustit a začít znovu. S touto synovskou důvěrou se vydejme na cestu.

Přeložil Milan Glaser, Česká sekce RV

Svatý Otec přijal a definitivně potvrdil rezignaci Mons. Jiří Pad'oura, OFMCap.

S ohledem na svůj zdravotní stav nabídl Mons. Pad'our v říjnu 2013 do rukou Svatého otce Františka rezignaci na svůj úřad. Ten jí přijal a definitivně potvrdil, jak dnes informovalo Tiskové středisko Svatého stolce.

Mons. Jiří Pad'our, OFMCap.

Biskupské heslo: *Dominus Deus magnus est. (Pán Bůh je veliký.)*

Narodil se 4. 4. 1943 ve Vraclavi, okres Ústí nad Orlicí. Na kněze byl vysvěcen 21. 6. 1975 v Praze. Po vysvěcení působil v letech 1975-77 jako kaplan v Mariánských Lázních a dvou okolních farnostech. V červenci 1977 ztratil tzv. „státní souhlas“. Dne 4. 10. 1978 se konala jeho tajná obláčka - vstup do kapucínského řádu, založeného v r. 1528. V letech 1978-79 byl neoficiálním sekretářem kardinála Františka Tomáška. Po jasném odmítnutí spolupráce s StB v r. 1979 byl ze sekretariátu kardinála propuštěn. Věčné řeholní sliby složil tajně 10. 12. 1983.

Dne 9. 4. 1991 byl poprvé zvolen provinciálem na první poválečné kapitule kapucínského řádu 19. 9. 1994 byl znovu zvolen provinciálem řádu. Pražským pomocným biskupem ho jmenoval papež Jan Pavel II. 3. 12. 1996 a současně mu udělil titulární diecézi ausurcurénskou. Biskupské svěcení přijal z rukou pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka 11. 1. 1997 ve svatovítské katedrále v Praze. Biskupem-koadjutorem českobudějovické diecéze byl jmenován 23. 2. 2001; vedení českobudějovické diecéze se ujal 25. 9. 2002.

V rámci České biskupské konference je Jiří Pad'our biskupem-delegátem pro zasvěcený život.

Administrátorem českobudějovické diecéze na dobu sedisvakance zvolen Mons. Adolf Pintíř

České Budějovice: Přijetím rezignace Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. nastala v českobudějovické diecézi tzv. sedisvakance, uvolnění úřadu diecézního biskupa; tím zároveň přešlo řízení diecéze na pomocného biskupa Pavla Posáda, který obratem svolal sbor poradců k volbě administrátora diecéze, tedy tak, jak to ukládá církevní právo (kán. 419 a 421 Kodexu kanonického práva). Sbor poradců českobudějovické diecéze při svém zasedání zvolil Mons. Adolfa Pintíře administrátorem diecéze na dobu do jmenování nového českobudějovického diecézního biskupa do úřadu. Nový administrátor bezprostředně po volbě za přítomnosti sboru poradců složil slavnostní přísahu v biskupské kapli.

Pavel Ambrož, sekretář Biskupství českobudějovického

Dva skvosty jsem prožil až na závěr

rozhovor s Mons. Jiřím Paďourem, OFMCap. pro Katolický týdeník

Biskup podává rezignaci povinně v 75 letech, vy jste tento krok učinil o čtyři roky dříve. Co je hlavním důvodem?

Jsou za tím mé zdravotní handicapy. Už léta jsem vyčerpaný, což se stále stupňovalo. Před Sametovou revolucí jsem musel v noci tvrdě pracovat a přes den jsem se staral o nemocnou maminku. Večer jsem pak často chodil po bytech – věnoval jsem se 150 mladým lidem. Dvacet z nich šlo do semináře, jiní založili 80 rodin, ve kterých vyrostlo přes 400 dětí.

Tehdy jsem měl dost sil, ale ty se vyčerpaly. Lékaři mi brzy po revoluci objevili nádor, zemřela mi také maminka a z obojího jsem se musel vzpamatovávat. Doba se navíc velmi změnila a přišly nové úkoly. Stal jsem se provinciálem kapucínů a musel jsem sbírat nové zkušenosti, hodně cestovat. Bylo třeba důkladně promodlit a promyslet i náročnou rekonstrukci pražského kláštera. Cítil jsem se proto velmi vyčerpaný už v roce 1996, když jsem se stal pomocným biskupem v Praze. Po dvou letech biskupské služby mě ranila mrtvice.

Nezvažoval jste už tehdy abdikaci?

Ano, uvažoval jsem o ní, ale přesvědčili mě, abych pokračoval, navíc se můj zdravotní stav trochu zlepšil. Přesto jsem už tehdy pociťoval horší kombinační schopnost a také delší soustředěná četba mi činila problém. Když mě jmenovali biskupem do Budějovic, představoval jsem si, že sem jdu umřít. Pak ale začal umírat biskup Liška (předchozí českobudějovický biskup – pozn. red.) a já věděl, že tuhle loď nemohu opustit.

Byl jsem na diecézi nějakou dobu sám, pak přišel jako generální vikář Jan Baxant, který mi velmi pomohl, což opět mou abdikaci oddálilo. Následně byl ale jmenován biskupem do Litoměřic. Následně pak přišel Adolf Pintíř (nynější administrátor diecéze – pozn. red.) a v roce 2008 biskup Pavel Posád. Díky nim jsem mohl ve své službě ještě nějaký čas pokračovat.

Proč přišlo vaše rozhodnutí zrovna nyní?

V posledních měsících jsem už jen čekal na vhodnou příležitost. Uvědomoval jsem si, že velká tíha leží na Adolfu Pintířovi a biskupu Pavlovi, a radil jsem se s nimi, co dál. Diecéze potřebuje koncepční práci a není možné stále jen improvizovat. Čekal jsem ještě na letní lázně, zda mi pomohou, ale nepomohly – a tak jsem se na podzim rozhodl. Bylo to velmi rychle, žádost jsem měl napsanou za deset minut. Z Říma přišla odpověď do měsíce, ale kvůli majetkovému narovnání jsme se rozhodli počkat do začátku roku 2014. Termín jsme pak posunuli ještě kvůli cestě ad limina, která byla takovým ohlednutím za uplynulými osmi lety od poslední cesty za papežem. O abdikaci bylo tedy rozhodnuto už dříve, jen to zůstávalo až do této soboty diskretní věcí.

V čele českobudějovické diecéze jste stál dvanáct let. Jakými proměnami za tu dobu prošla?

Trvalo mi dva roky, než jsem se tu zorientoval. Bylo štěstí, že tu byl biskup Liška – díky němu a generálnímu vikáři jsem se do všeho velmi dobře dostal. Do diecéze spadá 220 km tvrdého pohraničí, kam se dříve nemohlo. Otevření tohoto prostoru odkrylo i všechny tamní rány, stejně jako pečlivost krajanů, kteří se snaží o jeho obnovu.

V diecézi se sice hlásí ke křesťanství 350 tisíc obyvatel, ale jen 28 tisíc jich chodí do kostela. Během mé biskupské služby jich dokonce pět tisíc ubylo. Nárůst křesťanství a větší evangelizace tu nenastaly a v nejbližší době zřejmě nenastanou. Drasticky se změnil i počet kněží, jen za mého působení jich ubylo 110 – z toho 76 zemřelo, někteří odešli do penze a část Poláků se vrátila domů. Aktuálně je v terénu jen 93 lidí, a to má naše diecéze rozlohou poloviny Izraele.

Beru ale vážně Kristova slova, kde jsou dva nebo tři v jeho jménu, je uprostřed nich. Vyzýval jsem proto kněze, aby byli více spolu a věnovali se i malému počtu lidí. Navíc lidé mají auta a do okruhu 10 km je pro ně únosné dojíždět. Rozhodl jsem, že každý kněz může mít v neděli maximálně tři mše svaté. Obával jsem se, aby jim příliš velké množství bohoslužeb nezprofanovalo a neponičilo kněžskou identitu. A za každou mši by měl kněz v týdnu hodinu adorovat. Tuto taktiku jsem sám praktikoval a ostatní k ní povzbuzoval. Stále se také mění a upřesňuje organizace farností. Musíme je dávat dohromady – hospodářsky i personálně.

Co bude výzvou pro vašeho nástupce? Je nyní hlavní otázkou proces majetkového narovnání?

Teď teprve nastává další fáze – vydávání majetku, které se komplikuje. Je to systém velkých nashvůlů a zločinných postojů politiků, kdy lžou do médií a důležité věci zamlčují. Nečekáme na peníze kvůli zbohnutí, ale potřebujeme je pro elementární existenci. Naši zaměstnanci musíme jít

přiměřené platy, které jsou pod úrovní platů učitelů nebo lékařů, a přitom v obou těchto sférách církev působí. Přijetí všech prostředků bude trvat dlouho a musíme pro naše hospodaření vybudovat celou novou strukturu.

Církev i společnost se rychle proměňují, ale přesto nemám o identitu církve obavy. Svou existenci budujeme na pravdě, spravedlnosti a milosrdenství, které potřebujeme v první řadě my sami – to je program křesťanství a o ten nemám starost. Obavu mám naopak o postavení rodiny. Vidím totiž jako velmi důležité, aby lidé žili v pozeňnaných rodinách, a proto jsem se také hodně angažoval v pastorační mládeži. Budu stále na stráži těchto hodnot a podle svých sil je budu podporovat. A pokojným způsobem budu též varovat před zlými postoji.

Které byly vaše nejtěžší chvíle v biskupské službě? A které jsou naopak vaše nejkrásnější zážitky?

Nejtěžší chvíle si nechám pro sebe – jsou velmi diskrétní a vztahují se nejen ke mně, ale i k blízkým lidem. Kdybych o nich mluvil, byla by to diskreditace. Řeknu jen, že jsem musel prožít mnoho hořkých věcí a často jsem se ocitl až na hraně existence. Ale právě v nejtěžších chvílích jsem poznal sílu modlitby a Božího přispění.

Velkou radostí pro mě byly oslavy jubilea sv. Jana Nepomuka Neumanna i to, že jsem mohl poznat jeho životní příběh. Potěšil mě také Rok biskupa Hloucha, který jsme jako diecéze mohli prožít coby tichou, ale inteligenťnou a přiměřenou oslavou. Dva skvosty jsem pak prožil v závěru své služby – Národní pout' do Svaté země, kdy jsem mohl kráčet v Ježíšových stopách, a návštěvu ad limina u Svatého otce Františka. Ta pro mě byla nečekaným potvrzením jednoduchosti evangelia, což jsem jako kapucín vždy prožíval.

Byla pro vás rádomá spiritualita, případně rád jako takový, oporou v biskupské službě?

Františkánskou spiritualitu jsem se snažil žít celý život – oprostít se od všeho fyzického a psychického, co není potřebné. Zažil jsem mnoho ústrků a zjistil jsem, že když mám ruce prázdné, Bůh je naplní. Nikdy jsem neměl starost o to, co mám dělat, jak se žít. Vždycky jsem se živil svýma rukama, i jako biskup jsem pracoval ve dne v noci. Svět život se snažím neustále dávat Pánu Bohu. Dovedu si dokonce představit, že bych dnes zemřel. Včera jsem byl u svatě zpovědi a myslím, že jsem připraven na vstup do Boží společnosti. Těším se na smrt – ne nějak patologicky, ale vnímám ji jako logické vyústění svého života. Nevíme, kdy a jak, ale je potřeba zemřít dobře a zbožně.

Jaké jsou vaše další plány v roli nyní už emeritního biskupa?

Rádím se slovy Krista Pána: Nestarejte se příliš, co budete dělat zítra. Dnešek má dost svých starostí. Pohled do budoucnosti musí být proto rezervovaný. Za poslední rok jsem spal na 26 postelích. Mladý člověk to nevnímá, já dřívě spal i pod širákem, ale pro starého člověka už je to problém. Proto jsem si řekl, že můj současný zdravotní stav stačí na penzi. Rád bych se nyní hlavně modlil a sloužil mše svatě – především soukromě.

Kde budete dál žít?

Chci zůstat na jednom místě – do jmenování nového biskupa zde v rezidenci a poté se uvidí. Mohu jít i do Kněžského domova v Českých Budějovicích, celu pro mě mají také bratři v kapucinském klášteře v Praze. Nejraději bych ale zůstal zde a podle svých sil vypomohl tam, kde si to nový biskup bude přát.

Bude se vám po něčem nebo po někom stýskat?

Na to se mě ptali už tehdy, když jsem odcházel z divadla (biskup Paďour vystudoval původně herectví – pozn. red.). Přestože jsem ho měl rád a měl i dobré kontakty a perspektivu, nestýskalo se mi. Po nalezení svého povolání jsem divadlo opustil a neohlížel se zpět. Kristus říká, že kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro Boží království. Proto jdu a dívám se dopředu. Budu litovat jen svých hříchů a nedopatření, ta vkládám do Božího milosrdenství. Na ničem jsem nepěl a zároveň si nepřipouštím zvláštní zásluhy. V mnoha oblastech zůstávám dlužen, ale dělal jsem, co jsem mohl. Hodnocení je na Bohu, se kterým jsem se snažil vše průběžně konzultovat.

Není právě nyní vhodná chvíle věnovat se věcem, které jste dřív musel opustit a které vám byly blízké?

Včera jsem poslouchal *Prodanou nevěstu* a ta nahrávka mě nesmírně potěšila. Vydržel jsem ji poslouchat dvě hodiny, ale uvědomil jsem si, že to je poprvé po deseti letech, co jsem takto dlouho poslouchal rozhlas. Mám velmi rád několik základních děl, jež tvoří orientační body mé kulturní perspektivy. Jsou v nich hodnoty, které nikdy nezapomenu. Je to Erbenova *Kyvice*, Máchův *Máj*, *Babička* Boženy Němcové, Zahradnickova *La Saletta*, Halasovo *Já se tam vrátím* a Seifertova *Maminka*. Povznesli mě i umělci jako Shakespeare, Michelangelo, Molière, František Tichý nebo Marc Chagall. Vracím se k nim ale jen nahodile.

Pokud bych měl sílu, rád bych ještě zpracoval několik témat, ze kterých jsem často dával exercicie: Za koňo mě lidé pokládají; Kristus, jak ho viděl sv. Pavel; Náš Bůh je Bůh smlouvy; Žalmy; Moudrost; Ženich je tady.

Kolega dodnes vzpomíná právě na váš výklad Máchova Máje, který zažil při dálkovém studiu teologie...

Nesjem literární vědec ani nesjem nijak zvlášť sečtělý, ale považují se za věrného a citlivého amatéra. Kdysi jsem chtěl pro kardinála Špidlika připravit studii o české poezii. Pokud to bude možné, rád bych ještě zpracoval takovou referenci právě na Máchův *Máj*. Kromě obvyklého poetického vnímání má v sobě totiž hluboké antropologické a náboženské rozměry, aniž je mnoho lidí postřehne.

Tomáš Kutl

Zprávy a oznámení

Milí přátelé,

chceme Vám všem poděkovat za Vaše pozdravy a modlitby za naše uzdravení, hlavně za zdar operace Jiřího a zlepšení pooperačního stavu. To se stalo a díky Bohu a všem Vaším i našim prosbám se vše zlepšilo a my se navracíme opět mezi Vás. Od 6. 3. je Jiří propuštěn a snad už budeme doma opět natrvalo.

Vaši Jirka a Božka Trčková

Vážení farníci,

Moc mne mrzí nejistota, která provází různé aktivity farnosti: především bohoslužby, ale i střední setkání, farní rady, či termíny vycházení FZ. Věřte mi, že na tom usilovně pracuji, modlím se a konzultuji s lékaři, aby se můj zdravotní stav zlepšil, ale nemohu stále zaručit, že vše, co je v tabulce, snad krom sobot a nedělí, skutečně tak bude. Děkuji za Vaše modlitby a trpělivost a sledujte, prosím, pravidelné nedělní ohlášky při bohoslužbách.

P. Jan Kuník

V minulém čísle FZ byla zveřejněno statistické a účetní zhodnocení loňského roku.

Jak jistě všichni dobře víte, největší podíl nákladů činila I. etapa obnovy krovu a střechy městského kostela. Velký dík patří Městu Rožmitál za vstřícnost a spolupráci na tomto projektu. Na úhradu nákladů v celkové výši 572 730,- Kč se v roce 2013 hlavní částkou 329 000,- Kč podílelo Ministerstvo kultury, město ze svého rozpočtu přispělo částkou 94 300,- Kč a podíl farnosti činil 149 430,-Kč.

Děkuji všem dárcům za každoroční velkorysost při obdarování farnosti. Díky za jejich nezištnou pomoc. Tento rok nás čeká II. etapa opravy městského kostela. Letos v lednu a únoru bylo při nedělních sbírkách vybráno celkem 21 230,- Kč, z toho pro potřeby farnosti 17 880,- Kč. Sběrka na Svatopetrský halář 23. 2. vynesla 3 350,- Kč a byla na tento účet odeslána.

Pán Bůh zaplat' za každý Váš sebemenší dar. Ať Vám Pán odmění Vaši štědrost věčnými statky.

Možnosti finanční podpory farnosti

Děkujeme všem farníkům, kteří se rozhodnou pravidelně farnosti přispívat dle výzvy Farní rady alespoň oněmi dvěma procenty ze svého příjmu. Níže uvádíme způsoby, kterými je možno finanční podporu farnosti realizovat.

- 1) Při sobotních a nedělních sbírkách
- 2) Finanční dar anonymního dárcce předaný v obálce p. farářů
- 3) Finanční dar se jménem předaný v obálce p. farářů (na konci roku bude tomuto dárci vydáno potvrzení a jmenovaný si částku odečte ze základu daně)
- 4) Bankovním příkazem, jednorázovým či trvalým, na účet farnosti, č. ú.: 0153122156/0300
- 5) Dohodou se zaměstnavatelem o pravidelné měsíční částce strhávané z platu a zasláné na účet farnosti (též možnost odečtu ze základu daně)

Dary, u nichž bude požadováno potvrzení, musí být určeny na konkrétní účel, nejlépe „na provoz farnosti“. Kéž Vám to Pán odplatí!

Sbírky vyhlášené Českobudějovickým biskupstvím

Téměř všechny sbírky i dary zůstávají ve farnosti, mimo sbírky vyhlášené Českobudějovickým biskupstvím:

23. 2. Svatopetrský halář
8. 6. Pro potřeby diecéze
3. 8. Pro potřeby charity České Budějovice
14. 9. Pro bohoslovce
19. 10. Na misie
7. 12. Na opravu katedrály v českých Budějovicích

I za tyto příspěvky neméně děkujeme!

Věra Homulková, P. Jan Kuník

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 10. do 23. března 2014

Den		Starý Rožmitál			
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého	Hvožd'any	Ostatní
Pondělí	10. 3.		mše svatá není		
Úterý	11. 3.	11,00 pohřeb paní Marie Wimmerové z Věšína /P. Matějka/	17,00 volná intence		
Středa	12. 3.		17,00 Za Marii a Josefa Tolmovy a za Marii a Karla Kloudovy		18,00 Biblická hodina <i>Společenské centrum</i>
Čtvrtek	13. 3.		8,30 Za Marii a Stanislava Drechslerovy, jejich rodiče a sourozence		14,30 mše sv. <i>Centrum soc. služeb</i>
Pátek	14. 3.		17,30 křížová cesta 18,00 mše svatá s dětmi Za Josefa a Růženu Jedličkovy a jejich syna Františka		
Sobota	15. 3.		18,00 Za Aloise a Josefu Folaufovy a jejich děti		
Neděle	16. 3.	2. neděle postní 7,45 křížová cesta 8,15 Za Josefa Částku, jeho syna a celý rod		10,00 mše svatá	
Pondělí	17. 3.		mše svatá není		
Úterý	18. 3.		mše svatá není		<i>Kněžský den Č. Budějovice</i>
Středa	19. 3.	Slavnost sv. Josefa 18,00 Za Josefa a Josefu Hořejší, všechny † členy rodiny a d. v o.			Modlitební setkání není!
Čtvrtek	20. 3.		8,30 Za † Josefa Drazdíka, jeho rodiče, rodiče Větrovských a oba † rody		17,00 mše svatá <i>Voltuš</i> 18,00 farní rada <i>fara</i>
Pátek	21. 3.		17,30 křížová cesta 18,00 Za Marii Kulovanou, manžela a dceru Marii		
Sobota	22. 3.		18,00 Za Marii a Josefa Marešovy, rodiče Albínu Beranovou a Josefa Ráže		
Neděle	23. 3.	3. neděle postní 7,45 křížová cesta 8,15 Za Růženu Foučkovou, Josefa Foučka, rod Foučků a Tesků		10,00 mše svatá	